

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8058/2023
12.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, Основно јавно тужилаштво у Нишу, против туженог АА из ..., кога заступа Александар Илић, адвокат из ..., ради одређивања мере заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 433/22 од 23.11.2022. године, у седници одржаној 12.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 433/22 од 23.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П2 937/22 од 09.09.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је туженом одређена мера заштите од насиља у породици и забрањено свако даље узнемиравање мајке ББ са исте адресе. Ставом другим изреке, одређено је да ће ова мера заштите од насиља у породици трајати годину дана, са могућношћу продужавања, све док не престану разлози због којих је мера одређена. Ставом трећим изреке, одређено је да жалба не задржава извршење пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 433/22 од 23.11.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П2 937/22 од 09.09.2022. године.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 347. став 1. ЗПП која је учињена у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) Врховни касациони суд је закључио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности нити су учињене друге повреде поступка на које се у ревизији туженог указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени АА и ББ су син и мајка и представљају чланове породице. Тужени је своју мајку физички напао задајући јој више удараца отвореним шакама у пределу лица због чега је наређењем Полицијске управе у Нишу 3 Нп 370/22 од 18.07.2021. године туженом изречена хитна мера – привремена забрана учиниоцу да контактира жртву насиља и прилази јој у трајању од 48 часова. Наведена мера је продужена за период од 30 дана решењем Основног суда у Нишу 2 Нп 506/22 од 19.07.2022. године а по предлогу ОЈТ у Нишу 11 Нп 609/22 од 19.07.2022. године. До изрицања хитне мере је дошло због тога што је тужени дана 18.07.2022. године, док је његова мајка спремала ствари за помен свом покојном супругу, дошао и најпре почео да виче на њу обративши јој се речима „јел си нормална, што спремаш то“ а затим јој је задао више удараца шакама у пределу лица а потом наставио да је вуче за косу, о чему је од стране ПУ у Нишу сачињен извештај о догађају број 369478/22 од 18.07.2022. године. Од стране патроле полиције уочене су видне повреде у виду црвенила по лицу, на образима, као и огреботина на врату. Према допису Центра за социјални рад у Нишу 03.08.2022. године, ББ је након назначеног догађаја смештена у прихватилиште за одрасла и стара лица „ВВ“ где се и даље налази. Са истом је обављен разговор као и са туженим. Констатовано је да ББ живи са сином на истој адреси, с тим што она живи у једној, а тужени у другој кући у истом дворишту. Тужилац са мајком има закључен уговор о доживотном издржавању. ББ је лице које болује од деменције што је утврђено из извештаја психијатра. ББ има и ћерку ГГ која живи у изнајмљеном стану на другој адреси, а која је радницама Центра испричала да је позвана од стране комшија да се у кући њене мајке често чује галама и викање и да сумњају да тужени туче мајку. Тужена ББ, са којом је обављен разговор била је дезоријентисана. Из разговора са њеним комшијама дошло се до сазнања да су комшије више пута ББ видели са модрицама на лицу и да се често у њиховој кући чује свађа, викање од стране сина АА што је у последња два месеца је постало учестало. Једна комшиница је присуствовала догађају када је тужени ударио мајку у главу. Стога је Центар за социјални рад Свети Сава у Нишу изнео мишљење да су у овом случају неопходне мере заштите од насиља у породици и да су исте сврсисходне, а покренут је и поступак смештајем ББ у установу социјалне заштите. Иако је тужени негирао спорни догађај (да је било насиља), на основу утврђених доказа првостепени суд је утврдио да је насиља било, па је усвојио меру заштите од насиља у породици сходно одредби чл. 10. и 197. Породичног закона, за своју одлуку дао је јасне разлоге које у свему прихвата и другостепени суд.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је закључио другостепени суд да је у овом случају било насиља у породици које је учинио тужени према својој мајци ББ, те да ће изречена мера забране од насиља у породици имати своју сврсисходност и заштитност у погледу заштите жртве од насиља у породици. Произлази да насиље које је тужени вршио над мајком има и одређену узлазну линију у погледу облика испољавања и последица. Осим тога и генерално посматрано сврха заштите породичноправних мера јесте да се њиховом применом спречи поновно извршење насиља у породици и да се обезбеди нужна заштита физичког и психичког интегритета, здравља и личне безбедности члана породице изложеног насиљу, а и да се отклоне околности које погодују или подстичу понављање насиља односно извршења других

видова насиља. По оцени Врховног касационог суда правилно је другостепени суд закључио да је у овом случају било насиља у породици па је правилно одређена изречена мера заштите од насиља у породици сходно цитираним одредбама Породичног закона.

Наводима из ревизије не доводи се у сумњу правилност побијане одлуке. Чињеница је да тужени оспорава да је било насиља али на основу изведених доказа а који су изведени и одређеним посредним путем, обављеним разговором са комшијама ББ од стране радника за социјални рад, правилно је закључено да у конкретном случају постоји насиље у породици те да је сврсисходно да се назначена мера забране будућег насиља у породици усвоји и забрани туженом свако даље узнемиравање мајке ББ. Иако је ББ била дезоријентисана, приликом обављања разговора је била свесна а и из чињеничног стања које је утврђено у току судског поступка произилази да је ББ малтретирана од стране тужиоца, те да би даље онемогућавање таквог понашања туженог у односу на мајку ББ било не само превентивног карактера већ и спречавање да такво узнемиравање не добије још већу узлазну линију, што може довести до негативних последица по психичко и физичко здравље ББ. Сваки члан породице има право на поштовање свог породичног живота и да тражи заштиту у смислу члана 197. Породичног закона. Угрожавање спокојства је вид насиља у породици а тужени у току поступка па и у ревизијским наводима није пружио довољно доказа који би указали на околност да утврђеног узнемиравања није било.

Имајући у виду напред изнето Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић